

5. TÜRKİYE DEĞER ÖDÜLLERİ

ORTAOKUL DEĞER ÖDÜLLERİ - HİKAYE BİRİNCİSİ

ESİN GÜVEN

İBN-İ SİNA ORTAOKULU

TÜRKİYE
DEĞER ÖDÜLLERİ

ALAADDİN'İN SIRRI

Çok eski zamanlarda yaşamak isteyen insanlar vardır. Gözlerini kapatıp kendilerini bu zamanlarda hayal edip bu zamanların insanları gibi yaşamaya çalışırlar. Siz de onlardan birisiniz değil mi? "Evet" dediğinizi duyar gibiyim. Gelin siz de gözlerinizi kapatın.

Size bir zamanlar Anadolu'nun güzel şehirlerinden biri olan, çölü bile kışkandıracak sıcaklığa sahip olan bir yerde olan bir kervansaraydan bahsedeceğim. Bu yer Aksaray ile Konya arasında olan Sultan Han adında bir kervansaray. Zamanında atların biri gelip biri gidermiş. Gelen atların ucu bucağı yoktu. Her çeşit insan barındıran bu kervansarayı ben anlatacağım. Ben kim miyim? Bendeniz olayların geçtiği kervansarayın ta kendisiyim. Bakmayın yaşlı durduğuma, bastonsuz ayaktayım. Her bir taşımda bir hikaye gizlidir. Eşiğimi aşındıran insan sayısı kadar görmüş geçirmiş yaşlı bir kervansarayım. Gün oldu yükleri korudum, gün oldu yangına göğüs gerdim. Öyle böyle oldu bu zamana kadar geldim. Çok sabırsızlandınız değil mi? Hadi hikayemize başlayalım.

Kapıma gelen insanların kim olduğunu az çok anlıyorum. Her insanın belli başlı özellikleri oluyor. Bazılarının rengi siyah, bazılarının elbisesi yamalı, bazılarının giyecek elbisesi bile yoktu. Bizim hancılarımız hep gider gelirdi. Her gün dolup taşan avluma o gün çok ilginç görünümlü saç sakalına karışmış, sakallarının bir kısmına aklar düşmüş, saçlarından yüzünü zor seçebildiğim bu adam bizim hancılarından birinin yanına usulca yaklaştı. Hancının kulağına bir şeyler fısıldadı. Hancı gülümsemeye başladı ve adamı içeri buyur etti. Her zamanki gibi saygıda kusur etmedi. İçeri giren adamın oturduğu masada zengin görünümlü, beyaz tenli, kahverengi gözleri, geniş alnından dökülen saçlarının nereye gittiğini düşündüğüm adamın yanına oturdu. Bu zengin adam yanına oturan adamı görünce biraz huzursuz oldu. Sonra hancı bunların yanına giderek adlarını sordu. Zengin adam "Adım Abdulkerim" dir. Ben Horasan'dan gelen bir tüccarım. Buraya satmak için yük getirdim" diyerek oturduğu koltukta kasılarak geriye doğru sırtını oturağın sonuna dayadı. Kendinden emin olan tüccar adam devam etti. "Bunlar servetimin bir kısmıdır. Satıp servetime servet katacağım." diyerek sözlerini bitirmiş. Hancı görünüşü ilginç olan adama dönerek sormuş. "Peki ya sen kimsin yabancı? Hiç bizim buralılara benzemiyorsun. Senin yolun nasıl buralara düştü?" Tuhaf görünümlü adam başladı anlatmaya. "Benim babam zamanın en iyi vezirlerindendi. Ülkemiz refah içindeyken padişahımız sadece ona güvenir ve hazinenin anahtarını onun boynundan indirmezdi. Gel zaman git zaman derken babamı sevme-yen bir biri padişahın babama emanet ettiği hazine odasının anahtarını

nasıl yaptıysa bulmuş ve almış. "Sizce padişah kime güveniyor?" diyerek sözünü kesmiş. Tabii oradaki hancı ve tüccar Abdulkerim Efendi çok dikkatli bir şekilde dinlediği tuhaf görünüşlü adama bakmışlar. Adam "Böyle kuru kuru hikaye anlatılmaz ki. Bize birer soğuk ayran ikram edin de boğazımız şenlensin. Hikayemize öyle devam edelim." dedi.

Avlumda o kadar insan o kadar gürültü parıltı arasında en çok dikkatimi çeken ses bu tuhaf adama aitti. Sesi çok içten çok tanıdık gelmişti. Sanki daha önce de uğramış gibiydi. Bir türlü çıkaramadım. Neyse avlumda dolaşan güzel yemek kokularının arasında koşuşturan çocukların çıkardıkları toz bile bana yaşadığımı hatırlatıyordu. Avlumdaki insanlar kahkaha atınca ilk yapıldığım günler gibi kendimi genç ve dinç hissediyorum. Nerede şimdi ki ben... Şimdilerde ne gelen var ne giden... Neyse siz de şimdi bana kızarsınız. Ama kızmayın ne olur! Uzun süredir dertleşecek kimsem yoktu. Sizin bulunca bırakmak istemiyorum. Sizi de daha fazla merakta bırakmadan hikayeme devam edeyim.

Hancının oturduğu masada tüccar Abdulkerim Efendi ile tuhaf görünüşlü adam ayranlarını içip ferahladıktan sonra tüccarla hancı adama doğru dönerek, gözleriyle hikayenin devamını ister gibi baktılar. Adam anlatmaya devam etti. "Merak edersiniz değil mi? Padişah kime inandı? Kudretli padişahımız kime inansın. Bir yanda can pahasına da olsa güvendiği veziri diğer yanda ülkenin hazinesinin anahtarı. Padişahımız ülkesini düşündü ve babama "Ben sana bu sorumluluğu sana güvendiğim için verdim. Bana yapamayacağını söyleseydin ben de seni vezirim yapmazdım. Güvendiğim dağlara kar yağdırdın. Sorumluluğunu yerine getiremedin." diyerek babama kızdı. Babam da onun haklılığını onaylarcasına sadece başını öne eğdi ve el divan pençe durdu. Padişahımızın bu duruma çok üzüldüğü yüzünden belliydi. Daha sonra "Sana olan güvenimi kazanman için sana son bir görev vereceğim. Eğer bu sorumluluğunu bilip görevini layığıyla yapmazsan kelleni alarım." dedi. Ben padişahın o sinirli bakışlarını ilk kez gördüm. Hiç o kadar korkmamıştım. Padişah ve babam sarayın en son odasına gittiler. Bu odaya babam ve padişahımız hariç kimse giremezdi."

Hancı birden adamın sözünü keserek "Sen bize hikayeyi anlatmaya başladın iyi hoş da senin adın ne? Hangi ülkeden geliyorsun? Babanın adı ne?"

Adam birden onlara dönerek "Ben Alaaddin. Babamın adı Gıyaseddin. Hangi ülke olduğunu ne sen sor ne ben söyleyeyim. Babam hala bu görevini devam ettirdiği için kimseye söyleyemem." diyerek hancıya ve

tüccara baktı. Hancı daha çok keyiflenmeye başlamıştı. Tüccar olanlardan bir şeyler çıkarmaya çalışsa da aklı durmuştu. Daha önce hiç padişah ve vezir görmemişti. Hatta hiç vezir çocuğu görmemişti.

Alaaddin bir yudum şu içtikten sonra sözüne devam etti. "Babam ve padişahımız bir süre konuştuktan sonra beni çağırdılar. Babam ve padişahımız bir süre konuştuktan sonra beni çağırdılar. Babam 'Aah benim yüreği cesur oğlum! Bak gördün mü babanın başına neler geldi? Tek sorumluluğum devletin hazinesinin anahtarını korumaktı. Biricik babacığın bunu başaramadı.' diyerek elleriyle başına vuruyordu. Ben de babamın bu haline dayanamadım.' Babacığım sen hiç üzülme. Ben sana yardım edeceğim. Anahtarı kimin aldığını bulacağım.' Padişah birden bana keskin bakışlarıyla baktı ve ' Ben vezirime kefilim. Lakin ülke halkımı düşünüyorum bu olay etrafa yayılırsa halk ayaklanmaz mı? Hazinenin anahtarına sahip çıkamamış demezler mi?' diyerek bana arkasını döndü. Ben de kıymetli sultanım anahtarı alan öylece durur mu? Elbet uygun zamanda hazine odasına girip ihtiyacı olduğu kadarıyla altını alacak. Bunun üzerine padişah elini havaya birden kaldırmasını mı?" Alaaddin sözüne devam ederken birden bir ses duyuldu.

Yazar: Korkmayın sevgili okurlar. Sadece siz bir iki söz edeceğim sonra da sizi hikayeye baş başa bırakacağım. Şimdi hikayemizdeki baş kahramanın Alaaddin olduğunu öğrendik. Hiç biriniz de sormadınız. Yahu bu Alaaddin durduk yere bu adamlara böyle bir hikaye anlatıyor? Hele ki işin içinde ülkenin hazinesi saklı. Hiç mi düşünmüyor bu adamlar kimdir, nedir? Ya bu adamlar ona inanıp hazinenin peşine düşerse? Hadi canım sizde mi hazinenin varlığına inanmaya başladınız? Yoksa... Yok ya yoktur... Siz ciddisiniz... Ben de merak ettim şimdi bu hazine varsa eğer ve gerçekten de ortada bir anahtar varsa? İzinizle hikayeye devam edip merakınızı gidermek istiyorum.

Hancı ve tüccar ağızları açık bir şekilde Alaaddin'e bakıyorlarmış. İkisi de heyecanla padişahın ne yapacağını merakla bekliyorlarmış. Bir yandan da birbirlerine bakıp Alaaddin burada olduğuna göre kesin kovulmuştur diye akıllarından geçiriyorlarmış. Alaaddin sözüne devam etmiş. "Padişah elini havaya kaldırdı ve birden pat diye masaya yumruğunu vurdu. Padişah "Akıllı vezirimin akıllı oğlu söyle bakalım. Sen ki o kadar ilim, irfan öğrendin. Böyle konuştuğuna göre aklından neler geçiyor?"

Ben hiç durur muyum? Hemen babamı ve padişahı karşıma aldım. Aklımdan geçen her şeyi bir bir anlattım. Bu fikir babamın da padişahımızın da aklına yattı, derken biz planı uygulamaya başladık. Hazine hırsızının

hazine odasına girmesine izin verdik. Tam da düşündüğümüz gibi oldu. Hırsız o kadar ustaydı ki hazine odasını soyarken ne benim ne de Padişah ile babamın ruhu duymadı. Bizi ayakta uyuttu. Daha sonra Padişah bizi tekrar yanına çağırdı ve ben ikinci fikrimi söyledim. İkisi de bunu da onayladı. Padişah ve babam bana satmak için hazine odasının en kıymetlisini, görüp görebileceğiniz en pahalı, en gösterişli hazineyi verdiler. Ben onu bu şehirde satıp parayla adam tutacağım. O hazine ki tüm şehri satın alır." diyerek Alaaddin masadan kalkıp odasına doğru yola koyuldu. Tam merdivenleri çıkarken arkasına dönüp hancı ve tüccara kimseye söylememeleri konusunda tembihledi. Bizim hancıyı iyi tanırım karısı hariç kimseye bir şey söylemezdi. İkisi de sır küpü gibilerdi.

Hava karamaya başlamıştı. Gündüzün sıcaklığı gitmiş yerine ayaz gelmişti. Duvarlarının kalınlığı sayesinde içimdekiler sıcacıktı. Dışarıdan sesler geliyordu. Bir baktım beş kişilik atlı bir grup kervanımın kapısında durdular. Şimdi sorsam kimsiniz, nesiniz, nerelerden gelip nerelere gidersiniz? Beni biliyorsunuz ağızım var dilim yok. Bizim genç hancılardan biri benim yerime zahmet edip sordu sağ olsun. Onlar da tüccar Abdulkerim'in adamları olduklarını söylüyorlardı. Genç hancı onları kapıdan buyur etti ve içeri aldı. Her zaman ki gibi bağırarak istenilen kişiyi çağırırdı. Bizim tüccar kasılarak merdivenlerden indi. Sanırsın padişah kendisi. Şimdi siz beni çok konuşuyor olarak görmeyin. Sadece sizi bilgilendiriyorum o kadar.

Tüccar Abdulkerim ve adamlar genişçe bir masaya oturdular. Tüccar masayı donattı. Yedirdi, içirdi derken sohbetlere başlandı. Tüccarın aklına sabah sohbet ettiği tuhaf adam geldi. Başladı etrafındaki adamlara anlatmaya. Tüccar bu hiç durur mu? Olayları anlatırken bire bin katarak anlattı. Fakat Alaaddin'in uyarısını unuttu. Derken saat gece yarısına gelince tüccar ve diğer adamlar odalarına çekildiler.

Yazar: Siz de çok şaşırmadınız değil mi? Adam o kadar uyardı söylemese olmazdı değil mi? Olmaz efendim olmaz. Hayatınızda bile böyle insanlar yok mu? Oysa söz de bir sorumluluktur. Sonuçta sözü söyleyen kişi size güvenmezse böyle bir sorumluluğu size niye yüklesin ki? Biz sorumluluk sahibi insanlara düşen de bu görevi layığıyla yerine getirmek değil midir? Yok ben bunu istemiyorum diyorsak bunu açık bir şekilde söylemeliyiz değil mi? Yine çok konuştum değil mi? Açıkçası ben de sizin gibi bekliyorum hazine neydi? Hazineye ne olacak? Hazine odasının anahtarı nerede? Peki çalınan altınlar nerede? Vezire ne olacak? Alaaddin babasını kurtarabilecek mi? Hadi hep beraber hikayemize devam edelim.

Yine güzel sabahlardan biriydi. Avlumun en sakin zamanlarından.

Tüccar masada yalnız oturan Alaaddin'i görür görmez hemen yanına gitti. Ona selam vererek masasına oturdu. Bunu gören Alaaddin kendileri için içecek bir şeyler söyledi. Onları gören hancı da elindeki işleri genç hancıya bırakarak yanlarına geldi. Hancı 'Sabahı şerifleriniz hayır olsun beyler. Dünden beri aklıma bir şey takıldı. Seni görünce soracağım diyordum. Her şeyi anladım tamam da Alaaddin, senin bu kılık kıyafetin ne? Onu bir türlü anlayamadım. Bana bir anlatsana.' diyerek sözü Alaaddin'e bıraktı. Tüccar da sanki kendisi sormuş gibi dönüp baktı. Alaaddin anlatmaya başladı. "Şimdi ben normal gelseydim siz bunlara inanır mıydınız? İnanırdınız değil mi? Oysa ben kıyafet değiştirerek boş bir insan gibi görünüyorum ki kimse hazineyi benden almasın. Emanet mal çok kıymetlidir bilirsiniz. Ona bir şey olacağına canınıza bir şey olsun. O kadar değerlidir yani. Ben bu öğlen gidip pazarda bunu alacak olan kuyumcuyla konuşacağım. Yüksek bir fiyata satarak babamın suçunu örteceğim." diyerek çayını yudumladı. Tüccar ona eşlik etmeyi teklif etti ve Alaaddin onun işin ehli olduğunu düşünerek kabul etti. Hancının yardımıyla iki at alarak başladılar yolculuğa. Baya yol gittikten sonra bu iki adamın önüne birden bir sürü at çıkmasın mı?

Yazar: Şimdi diyeceksiniz ki hadi buyur buradan bak. Kervansarayın sen nereden biliyorsun? Eeee buyurun hikayeye... Atları zar zor kontrol ettikten sonra bu yüzleri maskeli atlı grup ikisini de attan indirmesin mi? İkisine de kılıç dayayarak üzerlerinde ne varsa çıkarmalarını istemişler. Tabi tüccar durur mu işin ucunda hazine var. Hemen kendini siper etmiş ve aklına akşamki hatası gelmiş. Bir an düşünmüş acaba benim yüzümden etrafa haber mi gitti, diyerekten belindeki kılıcı eline almış ve etrafa sallamaya başlamış. Tüccar "Siz kimsiniz? Bizi neden yolumuzdan ettiniz?"

Maskelilerden biri grubun lideri gibi öne çıkarak 'Biz sizin hazinenizi alacak kişileriz. Ya güzelce verirsiniz ya da biz almasını biliriz.' diyerek hepsi birden kılıçlarını havaya kaldırmışlar. Maskeli ' Şimdi biz bütün hikayeyi biliyoruz. Elinizdeki hazineden haberimiz var. Zaten hazine odasının anahtarı bizde. Orada bu kadar değerli hazine olduğunu bilseydik bir iki torba altın yerine sadece onu alırdık. Şimdi bırakın konuşmayı da hemen hazineyi bize verin' diyerek kılıcını onlara yaklaştırdı. Tüccar o sırada Alaaddin'den özür diler gibi bakıyordu. Alaaddin başladı konuşmaya "Size bir tek şartla bu hazineyi veririm. Nasılsa bizi öldüreceksiniz. Öldürmeden önce bari söyleyin siz kimsiniz? Hazine odasının anahtarını alıp babama neden iftira attınız? Paralarla ne yapacaksınız?" Bunları duyan maskeli önce bir kakhaha patlattı, ardından başladı keyifle anlatmaya:

'O yaşlı bunak senin babandı değil mi? Nasılsa geberip gideceksiniz. Şimdi kulaklarınızı açın ve beni iyi dinleyin. Beni padişah kadar iyi tanıyorsun. Hatta bazen ondan çok benimle kalıyordun. İkimizin de bir dediği iki edilmedi. İkimizde aynı kaptan su içtik. Hatta aynı yatakta uyuduk.' Bunu duyan Alaaddin beyninden vurulmuşa döndü. Bunu nasıl yapabildi. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Bunca zaman boyunca yanlış kişiye mi güvenmişti? Oysa ona bırak malını canını bile emanet etmişti. Babası daha küçükken onu sokakta bulup evlerine getirmişti. Abisi gibi görmüştü. Gıyaseddin Bey'in kendinden sonra en çok sevdiğiydi. Necmettin bunu onlara nasıl yapmıştı? Can dostum dediği Alaaddin'e... Şimdi gözünü bile kırpmadan onu vuracaktı. Necmettin, Alaaddin'in elbiselerini eline alarak 'Hep sen çok sevilen oldun. Sen hep akıllı ben ise yaramaz oldum. Sana sakın dediler beni hor gördüler. En üstlerde sen vardın. Beni ise ellerinin altındaki küçük işlere verdiler' diyerek nefretini dile getirmişti. Alaaddin bu olay üzerine çok şaşırılmıştı. Etraf birden başka kılıçlı birliği ile dolmuştu. Herkes ne olduğunu anlayamadan ortaya birden padişah ve veziri Gıyaseddin beliriverdi. Herkes önüne eğilerek selam verdi. Padişahın gözlerinden ateş fışkıırıyordu. Vezir kendini ihanete uğramış hissini hala üzerinden atamamıştı. Padişahın adamları suçluları tutuklayarak padişahın önüne getirdiler. Padişah başladı anlatmaya. Bu planı Alaaddin'in kurduğunu. Hazineyi bilerek almalarına izin verdiklerini, bu kervansarayın bu iş için kullanıldığını her şeyi açıkladı. Necmeddin'i evlatlık alan babası Gıyaseddin'e bıraktı ve oradaki adamları mahsene kapatmaya gitti. Gıyaseddin evlatlığının yaptığı durumdan dolayı kendisini suçladı. Necmeddin kendisini çok kötü hissederek babasının ayaklarına kapandı ve onunla saray hapishanesinin yolunu tuttular. Alaaddin ve tüccar Abdulkerim kervansarayın yolunu tutmuşlar. İkisi de başlarından geçeni anlatmış. Tabi tüccar her zaman ki gibi bire bin katmadan durur mu? Tüccar ve Alaaddin çok iyi iki dost oldular. Ömürleri el verdikçe benim avlumda bir araya gelip sohbet ettiler.

Bu arada siz de merak ediyorsunuzdur, bu en değerli kıymetli hazine nedir diye? İnsanın kendi evlatlarından daha değerli kıymetli hazine mi olur. Bu hayatta en büyük sorumluluk evlat yetiştirmektir. Ne olursa olsun insan evladını atamaz da satamaz da. Çocuklarımız dünyaya gelirken soruyoruz ki. Sadece hoş geldin diyoruz.

Beni dinlediğiniz için çok teşekkür ederim sevgili okurlar. Gökten üç elma düşsün. Biri sevgili Alaaddin'e zekasından dolayı, biri tüccara arkadaşını koruduğu ve hatasını telafi ettiği için. Öbürü de siz okuyanlara gelsin...